

Romeinen 12

Thema van Romeinen 12:

Het gedrag van de gelovige m.b.t. God, christenen en buitenstaanders

Indeling

- 12:1-2 Gedrag tot God.
- 12:3-13 Gedrag tot Christenen.
- 12:14-21 Gedrag tot buitenstaanders.

De nadruk in Romeinen 1 – 11 is leerstellig (wat is de gerechtigheid van God)

De nadruk in Romeinen 12 – 15 is praktisch (doe de gerechtigheid van God).

Het onderwerp is: heiliging in de praktijk.

De basis van heiliging is de eenheid met Christus (6:2-6 en 7:4-6).

- Het ethische leven in de praktijk van alle dag van de Christen berust op het stevige fundament van het volbrachte verlossingswerk van Christus. Heiliging in de praktijk is dus deelhebben aan de verdiensten, die aan Christus toebehoren en door Hem toegepast worden. Er zijn geen menselijke verdiensten in heiliging!
- De Heilige Geest die in de Christen woont, is de Geest van de opgestane Heer die in de hemel regeert (8:4,9). Heiliging is dus Christus die in het leven van de Christen op aarde regeert.
- Omdat deze eenheid met Christus permanent is, moet groei in heiliging ook een voortdurende proces zijn.
- Paulus haalt 'praktische wijsheden' aan vanuit Spreuken (16=Spr.3:7; 17=Spr.3:4; 20=Spr.25:21-22). Het boek 'Spreuken' leert veel over wijsheid en geeft voorbeelden van een heilig leven.

De diverse praktische verantwoordelijkheden van de Christen

Verantwoordelijkheden m.b.t. het menselijke lichaam (12:1-2)

Verantwoordelijkheden m.b.t. de Kerk wereldwijd (12:3-5)

- Christenen behoren het juiste zelfbeeld te hebben (12:3).
- Christenen behoren aan het Lichaam van Christus en aan elkaar (12:4-5).
- Christenen hebben verschillende functies in de Kerk wereldwijd en plaatselijk (12:6-8).

Verantwoordelijkheden m.b.t. onderlinge relaties (12:9-21)

- In relatie tot andere Christenen (12:9-10).
- In relatie tot het werk van de Here (12:11).
- In relatie tot omstandigheden (12:12).
- In relatie tot de behoeftigen (12:13).
- In relatie tot de onrechtvaardigen (12:14).
- In relatie tot gevoelens (12:15).
- In relatie tot gezindheid (12:16).
- In relatie tot vijanden (12:17-21).

[vervolg: zie volgende pagina]

Uitleg

Hoe zou een christen zichzelf in de gemeente moeten zien?

Onder christenen bestaan verschillen die God in zijn soevereine beschikking en toebedeling van zijn genade in het leven heeft geroepen (Romeinen 12:3-6; 1 Korintiërs 12:4-7,14-27). Er zijn verschillen in “de mate van geloof”, “de taken” in het lichaam van Christus, “de geestesgaven” en “de genade die God geeft” aan iedereen. Gods wil is verantwoordelijk voor de verscheidenheid onder christenen en bepaalt de richting van ieders leven.

Nederigheid vereist

“Het koesteren van gedachten die hoger zijn dan je voegen” (Romeinen 12:3) is trots. Trots bestaat uit het begeren of uitoefenen van een recht dat iemand niet toebehoort. Niemand is immuun voor een overdreven gevoel van eigenwaarde. Een christen die een hogere of andere geestesgave of functie (ambt) in de gemeente begeert dan God hem in zijn genade heeft gegeven, is bezig met moedwillige zelfverheffing. Dit geldt ook voor het begeren van tongen.

“Jezelf nuchter beoordelen” (NBG: gedachten van bedachtzaamheid koesteren, Romeinen 12:3) is nederigheid. Christenen moeten zichzelf niet het bezit van gaven toedichten die ze niet hebben of de gaven weigeren te erkennen die God hen of anderen in zijn genade gegeven heeft. Zowel overdreven eigenwaarde als valse nederigheid zijn verkeerd. Christenen moeten zichzelf evalueren; niet door zichzelf volgens hun eigen maatstaf te meten, maar met de mate van geloof die God een ieder heeft toebedeeld.

Geloof vereist

“Het geloof” heeft hier (Romeinen 12:3) betrekking op geloof in zijn gewone betekenis, namelijk “het vertrouwen op” of “het zich vastgrijpen aan God en Gods beloften”.

Maar met de woorden “de mate van geloof die God iedereen heeft toebedeeld” bedoelt Paulus niet *de hoeveelheid* geloof, maar veeleer *het soort* geloof. Hij denkt aan de verschillende manieren waarop elke christen andere christenen, en de gemeente in het algemeen, tot zegen kan zijn door zijn specifieke gave of functie (ambt) te gebruiken in combinatie met zijn geloof. De verschillende mate van geloof is een afspiegeling van de vele verschillende manieren waarop “geloof” moet worden beoefend in het licht van de verscheidenheid van gaven of functies (ambten) die in de gemeente bestaat.

Door Gods soevereine genade ontvangt elke christen zijn “mate van geloof”. Dat wil zeggen dat hij als lid van het Lichaam van Christus *zijn plaats in het Lichaam* ontvangt; een *specifieke bijzondere* of een *specifieke gewone en permanente* gave of functie (ambt) van de Heilige Geest; en het overeenkomstige soort geloof waardoor en binnen welke grenzen hij zijn gave of functie (ambt) moet uitoefenen.

Geloof is niet alleen een vereiste wanneer we lid van de gemeente worden; geloof is ook vereist om onze verschillende bekwaamheden, bedieningen of taken, functies of ambten als lid van de gemeente uit te oefenen. Alle specifieke geestesgaven kunnen alleen naar behoren worden uitgeoefend *door geloof* in Christus, alsmede alleen *in liefde* (1 Korintiërs 13). Aldus heeft elke gave of functie (ambt) van de Heilige Geest zijn grenzen, al naar gelang het soort bekwaamheid of functie (ambt), al naar gelang het gebied waarop het moet worden uitgeoefend en al naar gelang het soort geloof dat nodig is om deze gave of functie (ambt) uit te oefenen.